

faa følger det dog af sig selv, og efter den almindelige Talebrug, at, hvad der saaledes — og det er en meget betydelig Sum — indkommer ved Brænderiafgiften, maa betragtes som en indirecte Skat, der altid skal tilhøre Kongeriget alene, forsaavidt den ydes af de Brænderier, som findes i Kongeriget Danmark. Man kan jo vistnok, saaledes som det er skeet, henføre dem, under Toldvæsenet, fordi de ligge under Toldbestyrelsen, men det er dog vistnok i alle Maader en indirecte Skat, der ogsaa tidligere har været opført i vort Budget som saadan og er nu først kommen til at indtage en anden Stilling, fordi Ministeriet vilde føre den ind under de Indtægter, som skulde være fælles, hvorved der vilde tilføies Kongeriget Danmark en meget betydelig Skade, og endelig, forsaavidt Tølen er om Rangskatten, da mener jeg, at det er en personlig Afgift, som skal ydes der, hvor Personen opholder sig. Saaledes gaaer det den Dag idag hos os; paa det Sted og i det Sogn, hvor Personen opholder sig, kræves Skatten, den maa altsaa sikkert ogsaa betragtes som tilhørende den Landsdeel, hvor Personen opholder sig. Det vilde dog i grunden være i høi Grad befynderligt, at, dersom en Holstener opholdt sig her i Danmark, og blev nødt til at udrede nogen personlig Skat, f. Ex. Fattigskat, at denne da vel skulde opkræves paa det Sted, hvor han opholdt sig, men at Fattigskatten af den Grund, at en Holstener saaledes kan leve i Danmark, skulde gøres til en Fællesindtægt for hele Monarchiet, og jeg troer ikke, at Nogen med Rette kan paastaae, at Rangskatten kan betragtes paa en anden Maade end som en reen personlig Skat. Forsaavidt Bestindiens Anliggender ere foreslaaede ogsaa at skulle tilhøre Fællesstaten, saa, naar Tølen er om det finansielle Udbytte, som de for Tiden give, saa skal jeg rigtignok ikke paa nogen Maade være tilbøielig til at holde derpaa, — det er kun for Diebliffet en Underbalance af 9000 Rbd., der finder Sted derved — men deels maae vi da vente, at det ikke altid skal vedblive at gaae saaledes, at vore Colonier skulde medføre Tab, og dernæst skønner jeg ikke, at der kan være nogen Anledning til at slutte, at Hertugdømmet Holsteen skulde

have den allermindste Andeel i de vestindiske Bestiendelser og nyde godt af Indtægterne deraf, og det Samme mener jeg ogsaa maa gjælde om de Indtægter, som indflyde fra Lauenborg, som vi have modtaget som Vederlag for Norge, der vel aldrig kan siges at have tilhørt Holsteen, og andre lignende Statsindtægter.

H. Sage: Dersom jeg igaar havde faaet Ordet strax efter den ærede Ordfører, saa kunde jeg neppe have modstaaet den Fristelse at gaae nærmere ind paa de historiske Betragtninger, han fremsatte, hvilke — jeg skal med ham selv villigt erkjende det — bleve fremsatte med den ham eiendommelige ugeneerte Lethed. Jeg maa, da Discussjonen er saa vidt fremskreden, indskrænke mig til blot med ganske faa Ord at forklare nærmere min Mening med Hensyn til disse historiske Antydninger. Tanken var den at henpege paa, hvorledes Foederativstaten letter den enkelte Deel af denne Foederativstat at gjøre Modstand mod Genhedsvillien, og at den i mange Tilfælde letter fremmede Magter at indblande sig i indre Anliggender. Jeg troer ikke, at Nogen vil nægte, at Historien frembyder saa mange foldige Vidnesbyrd i saa Henseende, at det er unyttigt at gaae nærmere ind derpaa. Derimod benægter jeg ingenlunde, at Foederativstaten i mangfoldige Tilfælde har ledet til en fortrinlig Udvikling for enkelte Stater, hvor Betingelserne i saa Henseende være tilfede; men den vigtigste Betingelse er i mine Tanker den, at Folket længe har været frit, og at enhver enkelt Mand i Staten har lært at underordne sig Almeenvellet; at underordne sig under Almeenloven, hvilket kun læres efter lang Øvelse; det er en væsentlig Betingelse for Foederativstatens Bestaaen. Det, der opnaaes ved Foederativstaten, kan ogsaa for en stor Deel naaes ved en betydelig communal Selvstændighed. Naar Danmark f. Ex. gav Communerne og Amtsråadene en betydelig Raadighed over deres Anliggender, saa vilde dette tjene til en kraftig og naturlig Udvikling af Kræfterne, uden Fare for Statsenheden. Det vil være den ærede Ordfører bekendt, hvilke overordentlige Anstrengelser f. Ex. England gjorde de første Aar af dette Aarhundrede, for at indordne Irland under